

При цьому складається форма ф. № 51-ЦА (місячна) Звіт про основні показники роботи авіаційного підприємства».

Статистика трубопровідного транспорту для отримання даних щодо обсягів перекачки вантажів магістральними трубопроводами за видами вантажів (у т.ч. транзит, експорт, імпорт вантажів), протяжності магістральних трубопроводів, форма звітності ф. № 12-труб (місячна) «Звіт про транспортування вантажів трубопроводами».

Також статистика міського електричного транспорту на меті має отримання даних щодо кількості перевезених пасажирів трамвайним і тролейбусним транспортом, метрополітенами за видами сполучення, міською електричкою, інфраструктури та наявного парку вагонів (машин) міського електротранспорту. Для цього складається форма статистичної звітності ф. № 2-етр (місячна) «Звіт про роботу міського електротранспорту».

Таким чином, можемо побачити, що транспортна галузь широко досліджується статистичними органами та надає багато даних для аналізу. Але розвиток науки та промисловості вносять свої корективи. Так, не ясно, до якої категорії відносяться електромобілі, до автотранспорту чи електричного транспорту. Тож, дослідження цієї тематики залишається актуальним.

Література.

1. Ілляшенко К.В. Облікові аспекти формування показників статистичної звітності. *Економіка та суспільство*. 2018. №15. С.833-836.

2. Офіційний сайт державного комітету статистики. Транспорт. URL: http://ukrstat.org/uk/operativ/menu/menu_u/tr.htm.

ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ ІНВЕСТИЦІЙНИХ ФОНДІВ В УКРАЇНІ

*Рижикова Н.І., д.е.н., доцент,
Харківський національний технічний університет сільського
господарства імені Петра Василенка*

У глобальній системі регулювання фондового ринку спостерігається слабкість тих регулюючих підсистем, які забезпечують реалізацію функції контролю міжнародного ринку

фінансових послуг. Результатом такої неадекватності є значна присутність на цьому ринку транснаціональних фінансових шахрайств і маніпулювань у сфері міжнародних фінансово-кредитних операцій та операцій з цінними паперами. Зазначене створює надзвичайно сприятливе середовище для поширення великих міжнародних спекулятивних операцій, які здатні швидко дестабілізувати економіку будь-якої окремо взятої країни.

До переліку першочергових заходів розвитку сфери інвестування і фондового ринку необхідно віднести наступні [1]:

1. здійснення постійної синхронізації національного законодавства і законодавства інших країн-членів СОТ;

2. впровадження міжнародних стандартів ведення фінансового бізнесу, включаючи стандарти IOSO у сфері регулювання фондових ринків, стандарти менеджменту якості Міжнародної організації з стандартизації (ISO), стандарти Базельського комітету з банківського нагляду (Базель-II і Базель-III);

3. розвиток міжнародного співробітництва і міжнародного консультування щодо вибору і запровадження прийнятних механізмів інвестування та торгівлі цінними паперами;

4. удосконалення практики корпоративного управління, зокрема щодо забезпечення захисту прав акціонерів (особливо дрібних), створення умов для формування ефективного власника портфельних інвестицій, удосконалення процедур доступу до інформації про діяльність емітентів цінних паперів та фінансових посередників;

5. поступове формування можливостей для доступу іноземних інвесторів на український фондовий ринок, поглиблення співпраці з відповідними регулюючими інституціями в Європейському Союзі.

Створення належних умов для діяльності інвестиційних фондів, дозволить Україні мати в їх особі ефективний механізм для розвитку ринку цінних паперів, які відіграють значну роль у міжгалузевому перерозподілі капіталу, підвищують стабільність фондового ринку, стимулюють як внутрішній інвестиційний процес, так і зовнішнє інвестування, сприяють розширенню можливостей держави щодо внутрішніх запозичень. Позитивну роль інститутів спільного інвестування в макроекономічному

відношенні підтверджує пільговий характер оподаткування інвестиційних фондів, що характерне для національного законодавства переважної більшості країн.

Підвищенню ефективності діяльності венчурних фондів сприятиме розвиток та стандартизація системи обліку та звітності. Дуже важливим є удосконалення системи підготовки кадрів. Необхідно підвищити частку спеціально підготовлених бухгалтерів у сфері управління активами, ввести загальну стандартизацію звітності ІСІ та підвищити її якість, вдосконалити систему розкриття інформації [2].

Одним зі шляхів подолання труднощів, з якими зіштовхуються пайові інвестиційні фонди, може стати більш активне використання керуєними компаніями біржових технологій і стратегій пасивного управління портфелями інвестиційних фондів. Мова йде про створення нової моделі пайових інвестиційних фондів, активи яких формуються відповідно до складу і структури загальноновизнаних фондових індексів, а купівля-продаж інвестиційних паїв інвесторами здійснюється через вторинний біржовий ринок зазначених цінних паперів (далі по тексту такі фонди іменуються біржовими індексними фондами).

Серед причин, що обумовлюють несприятливий інвестиційний клімат в Україні, а відтак стримують економічний розвиток, відзначимо нестабільність українського законодавства, зарегульованість більшості ринків, нерозвиненість ринкової інфраструктури, зокрема фондового ринку, сильний податковий тиск, бюрократизм і корупцію в місцевих і центральних органах влади. Реалістичний же підхід до оцінки потенціалу економічного розвитку України засвідчує наявність конкурентних переваг країни та її регіонів, що є дійсним фактором підвищення її інвестиційної привабливості як для внутрішнього, так і для зовнішнього інвестора.

Література.

1. Ромашко О.Ю. Регулювання міжнародних фондових ринків [Електронний ресурс] / О.Ю. Ромашко – К. : КНЕУ, 2000. – 240 с. – Режим доступу: <http://www.ssmc.gov.ua /4/2003/2.1.6. html>.

2. Яремик М.М. Проблеми венчурного фінансування в Україні [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://libfor.com/index.php?newsid=2887>

3. Денисенко М.П. Інвестиційно-інноваційна діяльність: теорія, практика, досвід: [монографія] / М.П. Денисенко, Л.І. Михайлова, І.М. Грищенко та ін. – Суми: ВТД «Університетська книга», 2008. – 1050 с.

МІСЦЕ ЕКОНОМІЧНОГО АНАЛІЗУ В СУЧАСНІЙ ПАРАДИГМІ УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ

*Спільник І.В., к.е.н., доцент,
Тернопільський національний економічний університет
м. Тернопіль*

Успадковані від адміністративної економіки традиції у визначенні місця економічного аналізу в системі управління, трактують його як базовий інструмент контролю, що уможливорює встановлення причин недосягнення визначених цілей і здійснювати пошук резервів задля підвищення ефективності функціонування суб'єкта господарювання. Логіка такого підходу базується на трактуванні економічного аналізу як науки, що пов'язана з формуванням техніки і методів аналітичних розрахунків для обґрунтування управлінських рішень на мікрорівні [1]. Основним змістом такого аналізу є:

- детальний аналіз ходу виконання планових завдань та поставлених цілей;
- широке використання детермінованих факторних моделей;
- орієнтація методик на вивчення минулого (ретроспективний аналіз);
- поглиблена оцінка окремих сторін діяльності без ефективної ув'язки одержаних результатів в єдину картину.
- У сучасних умовах сутність економічного аналізу полягає в тому, що він є особливим видом діяльності, пов'язаних з:
  - дослідженням економічних процесів, які складаються під впливом об'єктивних економічних законів і факторів суб'єктивного порядку, їх взаємозв'язку;